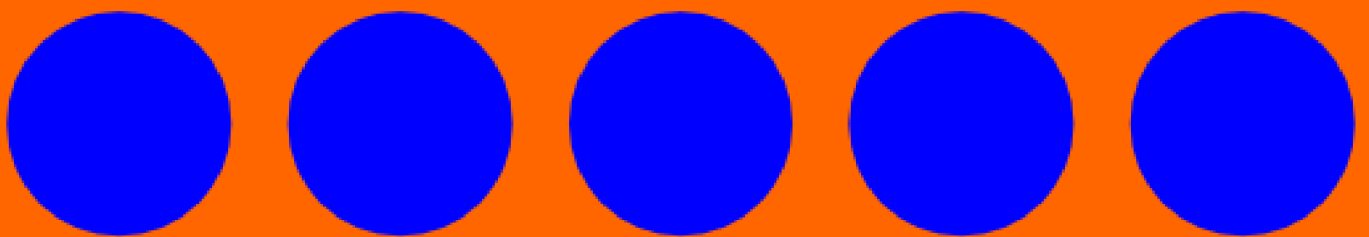

Neef.

Broeder.

Draak.

Ronald Aardema

Neef. Broeder. Draak.

Ronald Aardema

Tekst: Ronald Aardema
Cover: Ronald Aardema

epub versie 1.0

2012

Dit werk is gelicenseerd onder een Creative Commons Naamsvermelding-NietCommercieel-GeenAfgeleideWerken 3.0 Nederland. Bezoek <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/nl/> om een kopie te zien van de licentie of stuur een brief naar Creative Commons, 444 Castro Street, Suite 900, Mountain View, California, 94041, USA.

Neef. Broeder. Draak.

Hoog in het Eldesgebergte slopen de neven Valken en Batten het hol van de blauwe ijsdraak Celdoria binnen. Lang moesten ze wachten voordat haar drie koppen waren gaan slapen, maar toen stal Batten een diamant zo groot als een pioenroos en Valken een roemer gemaakt van roodgoud ingelegd met blauwe parels. Stil kropen ze terug en begonnen aan de afdaling, zich verbergend in de schaduw wanneer ze de slagen van geschubde drakenvleugels hoorde.

Aangekomen in het stadje Dalsum, zochten de neven onderdak in een kleine herberg vlakbij het marktplein. Diezelfde dag nog verkocht Batten zijn diamant aan de meester van het gilde der juwelenslijpers. Valken was achtergebleven in de herberg en dronk donkerrode wijn uit zijn roemer.

De volgende ochtend werd Valken wakker en schreeuwde het uit van de pijn toen hij zijn ogen probeerde te openen. Het voelde alsof er duizenden korreltjes van het fijnste zand in zijn ogen waren gestrooid. Zo was hij gedwongen zijn ogen gesloten te houden. Zijn neef Batten ging opzoek naar een geneesmiddel en kocht voor twee zilverlingen een fles geschoond water van gemaskerde chirurgijnen en spoelde daarmee Valkens ogen uit. Het mocht niet helpen. Daarom kocht Batten later die ochtend een blauwgroen drankje van een heksenmeester, maar dat stonk zo erg dat Valken al moest overgeven voordat hij er van had gedronken. Het had Batten een halve ploert gekost.

In de gelagkamer hoorde hij van een gebedsgenezeres. Hij ging haar ophalen, maar eenmaal buiten zag hij de ijsdraak Celdoria woedend boven de stad vliegen. Ze krijsde en spoog vloeibaar zuur. Meer dan vijftig burgers stierven die middag, waaronder een meester juwelenslijper. Zijn diamant zo groot als een pioenroos verdween met de draak.

Nadat Batten dit aan Valken verteld had, besloten de neven de stad onmiddellijk te verlaten. Ze vertrokken te voet en verlieten Dalsum via de Spilpoort. Valken hield zijn ogen gesloten en liet zich leiden door Batten. Het ging steeds slechter met Valken, zijn keel droogde uit en werd rauw zodat het spreken hem steeds moeilijker ging. Zijn haar viel in grote plukken uit. Die avond sliepen ze in een veld vol blauwe bloemen. Batten probeerde zo goed mogelijk te zorgen voor Valken, maar in de nacht begonnen diens botten te splinteren en de allerkleinste braken spontaan in tweeën. Op Valkens ellebogen en knieën zaten grote zweren waar groen pus uit lekte.

'Laat mij hier achter en zorg dat ze je niet te pakken krijgt, Batten,' zei Valken de volgende morgen. Zijn stem schor en schrapend.

'Ik zal je hier in dit verlaten hazenleger neerleggen. Bij de beek zal ik je waterzak vullen en voordat je die weer leeg hebt zal ik teruggekeerd zijn met hulp,' antwoordde Batten.

Valken had hem niet geloofd, maar Batten had woord gehouden en was terug gekomen met de zwijgzame broeders. Zij tilden Batten op een kar en reden hem naar hun klooster, nog geen mijl verderop.

De broeders waste Valken voorzichtig met kersenazijn. Ze spalkten de gebroken botten en wikkelde in zelf gedrenkt linnen om zijn nagelloze tenen. Dit allemaal in uiterste stilte. Volgens Batten spraken ze niet omdat hun mond was dichtgenaaid met een draad van zijde. De broeders wisten de ogen van Valken met tranen die zij 's ochtends zelf hadden gehuild en lieten kleine vuursalamanders losse huidschilfers opeten. Ze plaatste de cocons van zandruspen op de etterende wonden en goten bitterzoete honing in Valkens keel, maar toen hij een dankwoord wilde spreken, was het nog steeds alsof iemand een rasp in zijn keel heen en weer bewoog.

Op een gegeven moment zei Batten: 'Ik geloof dat de broeders me iets willen laten zien. Rust goed Valken, ik zal snel weer terug zijn.'

Maar Batten keerde niet terug en nu lag hij hier al negenenveertig dagen. Elke dag verzorgde de broeders hem, maar hij werd niet beter. Hij had, ondanks de pijn, naar Batten gevraagd en wilde weten welke god de broeders vereerde, maar hij kreeg geen antwoord. Dus bad hij naar alle goden die hij kende. Voor Batten en voor hemzelf.

In de negenenveertigste nacht, de maan was wassend, de krekels waren stil en de oostenwind was gaan liggen, hoorde Valken hoe er iemand zijn kamer binnenstapte. Aarzelende voetstappen kwamen dichterbij. Voetstappen die anders klonken dan normaal. Blote voeten in plaats van vilt op steen. Valken voelde hoe een hand op zijn voorhoofd werd gelegd. De onbekende broeder haalde zwaar en diep adem. Valken wilde iets gaan zeggen, maar toen een tweede hand op zijn navel werd gelegd, werd zijn hele wereld verlicht. Een fel wit licht, terwijl hij zijn ogen gesloten had. Hij kneep zijn ogen verder dicht. Er was geen pijn, het voelde alsof hij zijn lichaam weer terug kreeg.

Hij deed een stap en opende zijn ogen. Hij keek. Sneeuw, ijs, kristalheldere hemel, sterren, bergen, een ijsblauwe draak met drie koppen... en Batten. Zijn neef stond voor Celdoria, met Valkens roemer hoog boven zijn hoofd getild. Een van de drie drakenkoppen boog voorover. Zuur drupte uit haar bek en vulde de roemer tot de rand. Batten bracht de beker tot zijn lippen, die blauw waren van de kou.

'Nee, Batten,' riep Valken, 'niet doen....' Valken rende hard, met passen van meerdere ellen. 'Batten! Batten! Ik ben het.'

Batten draaide zich om. De drie koppen van de draak richtte zich op.

'Het is de enige manier Valken,' zei Batten huilend, 'je had niet moeten komen.'

De rechter kop van de draak keerde zich naar Valken en siste: 'Eeuwen geleden leefde er een ridder die tijdens een gevecht met Isoldoran door de bliksem geraakt werd. Voordat hij ter aarde stortte voorspelde hij de komst van twee neven, twee dieven in de nacht. Die twee samen zouden de ondergang van de gehele wereld betekenen.' De middelste kop kwam tussen Valken en Batten in. 'We probeerden het met een vloek, maar te vergeefs... Er zal gedronken worden...' siste deze. Wasem steeg op uit haar grote neusgaten.

'Batten,...' begon Valken, 'niet, doen alsjeblieft. Het was mijn idee, het is mijn schuld...' En Valken trok de roodgouden beker uit de handen van Batten. Nog voor die enig woord kon uitbrengen had Valken de roemer in één keer leeg gedronken. Zuur beet de binnenkant van zijn mond weg, brandde zijn keel open. Valken loste op van binnenuit. Het werd zwart voor zijn ogen.

Die nacht voelde Valken zich stukken beter. De volgende ochtend verplaatste de broeders hem naar een andere kamer, groter en ruimer. Althans zo klonk het. Na een paar dagen gingen zijn voeten uit het verband en werd hij niet langer met kersenazijn gewassen. Ze hadden hem weer aangekleed en hij kon weer voorzichtig praten, maar nog steeds gaven de broeders geen antwoord.

Een broeder verzorgde zijn ogen. Valken opende ze een klein beetje zodat het traanvocht onder de oogleden door kon stromen. Hij voelde hoe de pijn minder werd, hoe de zandkorreltjes weggewassen werden. Met een klopje op zijn schouder nam de broeder afscheid en Valken lag weer alleen. Hij was te nieuwsgierig en opende heel voorzichtig zijn ogen. De broeders hadden hem in een donkere ruimte gelegd zag hij, verlicht door een enkele kaars. Hij probeerde overeind te komen om beter om zich heen te kunnen kijken, maar werd duizelig en moest weer gaan liggen. Liggend kon hij nog wel de muurschildering zien.

Een groep mannen, in donkere gewaden, lag op hun knieën. Voor hun stond een man, in het lichtblauw, met zijn handen omhoog gericht. Een ijsblauwe draak, met drie koppen, lag voor hem in de sneeuw. De draak boog haar middelste kop.

Hij had de broeders niet horen binnenkomen, maar kon ze nu voor het eerst bekijken. Ze droegen donkerblauwe gewaden, hun gezichten niet zichtbaar onder de kappen. Ze gaven Valken te drinken en te eten. Even later kwamen een broeder en die gebaarde dat hij mee moest komen. Hij greep Valken bij zijn arm en Valken liep voorzichtig met hem mee. Hij moest zijn ogen dichtknijpen toen ze naar buiten liepen. Hij was niet meer gewend aan het felle licht. De hele plaats was gevuld met broeders in donkerblauwe pijen. Hoog op een stoel, zat een man in een lichtblauw gewaad. Hij staarde Valken aan en wees naar de poort. Valken kreeg zijn oude rugzak in zijn handen geduwd en werd onder zachte dwang naar de poort geleid. Daar deed een man op blote voeten de kap van diens witte gewaad af. Het was Batten. Valken wilde hem omhelzen, maar schrok. De mond van Batten was met een zijden draad dichtgenaaid. Valken was nog te zwak om de druk van de broeders die hem naar buiten duwden te weerstaan. Met een harde klap werd de poort achter hem gesloten. Valken huilde dikke tranen, voor Batten.

De roemer die hij naast wat leeftocht in zijn tas vond, liet hij achter bij de poort.

Ronald Aardema (1978, Groningen, besluiteloos denker en twijfelend dromer) schreef dit kort verhaal als experiment om mee te doen aan de Fantasystrijd Brugge 2012.

De reacties op 'Over de jongen die zijn alleenzijn wegdroomde' stegen boven alle verwachtingen uit. Dat verhaal was geschreven als experiment, om een nieuwe schrijfstijl te proberen. Met 'Neef. Broeder. Draak.' keert Ronald terug naar dit experiment. Beeldrijk en snel schrijven. Een kort verhaal in één avond. Met de nodige aanpassingen daarna.

Het onderwerp altruïsme en offers brengen kwam naar boven drijven tijdens het staren naar een witte pagina en dat resulteerde uiteindelijk in de vraag wanneer je een offer maakt voor je neef, een vraag die gevangen kan worden in een wiskunde formule. Misschien dat een proeve of vorm van test, iemand kan helpen bij het maken van die beslissing?

Vanaf dat moment werd het verhaal vanzelf gevormd. Een neef, ernstig ziek, kan gered worden als de ander zichzelf offert. Overgoten met bloemrijke fantasy elementen.

Omdat Ronald houdt van korte verhalen die de lezer zelf tot nadenken (en fantaseren) zet, is de keuze die Batten maakt geheel uit dit verhaal verdwenen en zelfs voor Valken onbekend. Slechts op het allerlaatst ziet de lezer dat Batten is ingetreden in de order van de ijsdraak om Valken te redden. Een leven lang bij de broeders van de draak, om zijn neef een leven lang pijn te besparen.

Het verhaal riep gemengde reacties op bij de jury.

ronaldaardema.nl

<http://dienstcultuurbrugge.wix.com/fantasystrijdbrugge>